

FERENCZES ISTVÁN

Felirat az égi táblánál szolgáló Gróf Széchenyi Istvánhoz

*Istenhez szellemhez
láthatatlan máshoz
Radnán vagy Csíksomlyón
mintha Máriához*

*hozzád kiáltozunk
méltóságos gróf úr
Erdélyben a sorsunk
sátánosra fordul*

*Tündérkert volt egykor
ez a kicsi ország
töviskorona lett
pokolbéli tornác*

*Ezer esztendeig
jól megfértünk benne
nem vétettünk többet
mint kik ellenükre*

*Nem voltunk mi többek
se kevesebek másnál
még sincsen már helyünk
az Űrasztalánál*

*Emelt fővel jártuk
az árdéli mezőt
nem térdeltünk mi le
csak az Isten előtt*

*De mint homokbánya
ránk omlott a világ
lennénk a húsában
vándor aknaszilánk*

*Mind fojtogatóbban
szorul a nyakunkra
akárcsak a kötél
a Kárpátok hurka*

*ahol immár jog lett
máson a gyalázat
disznók elé prédál
és megront e század*

*amely odadobott
mint lerágott koncot
a Balkánhoz címzett
cirkuszi porondhoz*

*Mi lettünk a jöttment
ázsiai horda
idegenek vagyunk
édes otthonunkban*

*acsarognak reánk
újbandita latrok
ki tudja hol készül
ellenükre pogrom*

*Kútfői lettünk mi
mindenféle rossznak
szép havazásinkra
átkot kiáltoznak*

*Nyelvünket kitépnék
elnémítanának
kellenénk is nem is
mint másnap a vágynak*

*Kisebzett a szájunk
a sok könnyörgéstől
hó helyett hamu hull
ránk a magos égből*

*Önmagunk pusztítjuk
egymás jonhát marjuk
tehetetlenségünk
sárba húzza arcunk*

*Európa felé
mindhiába hívnak
leszakadnak egyként
előtünk a hidak*

*Hitvány itt aki más
lefokozott ember
mert Erdélyt jó uram
nem öleli tenger*

*Ébredj hát ébredj fel
gróf Széchenyi István
gyere el Erdélybe
hajózz fel a Tiszán*

*dübörödjön végig
izzó szenvedésed
ezen a bajlátott
megtörtetett népen*

*csak te a legnagyobb
tudod megmondani
hogyan lehet kisebbségként
magyarnak maradni*

*gyűjtsél magad köré
mint pásztor a nyáját
építsd fel lelkünkben
békénk szentegyházát*

*zárd el zsilipekkel
elszivároágásunk
komondorok nélkül
elbitangolásunk*

*Elméd hűvösével
torkára te fojtsad
hazudozó mocskát
hordószónokoknak*

*S ha már lehetetlen
e világi lármán
lennél a szószólónk
fönt az égi táblán*

*Jól tudod hogy itthon
s jók akarunk lenni
hogyan csupán az árva
tudnak így szeretni*

*Legyél a kortársunk
gróf Széchenyi István
egyedül általad
maradhatunk tisztán*

*Hallod-e Cenk ura!?
Döbling rácsát tépjük
Zörgetik a láncot
Jönnek jönnek értünk*

Csikszereda, 1991. október 20–25.

Karácsonyi reminiszenciák

*Farkastorkú jégcsapokon
orgonált, brongott borzadályt a szél,
friss hó hullt az őszi hóra,
hadak nyomán járt, temetett a tél,*

*temette a vesztes apát,
a fiút, ki a Donnál hóba halt,
a lányon az erőszakot,
a győztesek után hagyott sarat,*

*szórta falunkra az Isten,
mint lezüllött, porrá sirt csillagot,*

*fújta ránk a Hargitáról
a mirtusz hullás márvány maszlagot.*

*Szentséges éj, karácsony volt,
a harang fehér gyászban bongatott,
a csöndöt imádták némán,
megrokkantan a székely angyalok.*

*Egyedül a kocsmá mögött,
a bérszoba ablakán lázított,
mintha vasat, rácsot rázna
egy-egy gyötrelmes, tébolyult sikoly:*

*kínba omlott kicsi asszony
hívta a csodát, tán már a halált,
szenvedte másodnap óta
elsősülött, rettentő magzatát,*

*ki aláaknázza a szívét,
csontjaiból a meszet kiszívta –
Isten lánya, édesanyám,
te, te, te voltál akkor Mária!*

*Kint az ivóban percenként
őszült poharai fölött apánk,
a rettegő gyertyafényből
felépítette falunk templomát,*

*mert új Heródest ellett
s hű pribékeket kint már a világ –
hát jöjjön már az a Fiú,
ellenük hozd el Szent István király...*

*Karácsony van újra. Apám
meghalt. Anyám rettegve, félve él.
Hiába hozott az angyal,
kisemmiz engem is a vak remény.*

*Népemet bánat szórja szét,
forgatja maga alá a törvény,
a jog, mit ellene frnak
haramiás, alvilági csörtén.*

*S nem jönnek a csodák, késnek,
a havazás szentegyházaiban
helyünkre az iszonyat ül,
szemünknek tiszta tükre megrian,*

*mint lázgörbét ír az égre,
mondja, mi csak Krisztussal mondható,
hogy a hazánk, a mi hazánk,
nem és nem, nem e világból való.*

Csikszereda, 1991. december

Kőrösi Csoma Sándor tibeti dalai

*árva madár árva vagyok
mint az Isten s messzi népem
fagyban múlok üszkösödöm
fehér lótusz tömlőcében*

*fehér lótusz siralomház
hull a hamu hull a dér rám
harmatot iszom csalánról
sárral kevert jázmint eszem*

*jázmint eszem sárral némán
én vagyok ki otthon meghalt
jártam poklon szívárványon
szantál erdőbe száműztek*

*szantál fában bujdos az ősz
elárul mint engem az út
ezer sziklát rémül mögém
gyémánt tigris türkiz párdúc*

*párdúc éjben tigris télben
őzgidák pásztora voltam
bölcsek kövére hull könnyem
elfogy szavam mint a kenyér*

*Hold-kenyerem lassan elfogy
testvéreim égben járnak
kihalnak a rokonok is
országom széttépett kócsag*

*kócsag-felhő esőt hullat
talán otthon sincsen hazám
nincsből bujdosott seholba
mint a holló ki sólyom volt*

*holló Hold és sólyom Nap közt
rokotalan csillagom van
imamalom öröl gyönggyé
ördögtáncot lejt a Tejút*

ördögöknek sövényese
 körül kerít a pusztulás
 láz jön értem a mocsárból
 tengert álmodik körém

mint a tengerbe szórt hamu
 egyre fájóbb kín a sorsom

utamon már darvak szállnak
 az örök hó magasában

Himalája örök hava
 hatyú ének égi inge
 arcom fölött tép el Isten
 hulljál hulljál Darzsilingre

Holló és galamb

tündökletes hófehérben
 csapongva szállsz nincsen-értem

néma tájban föl-föllobbansz
 verődsz mint a sebzett harang

vérpád égen fürödsz porban
 talmi röptű fehér galamb

kergetlek én árva madár
 ki mindig a Nap előtt szállsz

nyomotokban mint aki fáj
 hópusztító árnyékom jár

csillagok közt elporladó
 felhők szirtjén rongyolódó

mint télben az orgonaszó
 árva vagyok árva holló

talpig gyásznak ékkövében
 jövők érted gyémánt mélyben

szállnék hozzád le a zöldbe
 lombos ágra füves földre

de te mint a szalma lángja
 hamvadsz romoknak falára

senkié vagy mindenkié
 sem ördögé sem istené

szürke rajban szertelenben
 vegyülsz el a kőtereken

morzsát hintő tenyér köré
 nem vagy enyém nem lész övé

húga volnál te a hónak
 én a bátyja a koromnak

te gyönyörülsz mindig nászra
 én sötétem holtig gyászba

ha te fönt vagy, én lent szállok
 reád soha nem találok

engem isten a szemére
 szegzett az ég keresztjére

téged áldott álmodással
 mirtuszokkal olajággal

föl te hozzám alig ragyogsz
 melléd én csak zuhanhatok

szerelmemtől fehér galamb
 ég is föld is boldogtalan

fölöttünk az isten gyászol
 jeget fúj ránk sohamárt szől